

PAPOTU

—Jo sí que no pararé fins que seré casada.

TEATRE ARNAU

Grand èxit

LINA MORENO I LLUISA VILA

ROYAL CONCERT

Fabelló de Moda

El Rei dels Musis-Halls

40 HERMOSÉS ARTISTES 40

Gran èxit de les vetllades en el nou

FOYER I SALÓ SPORT

Entrada lliure Restaurant a la carta Butaques gratis

"LE RAT MORT"

RESTAURANT

Lloc de reunió de la ELITE Barcelonina

SOUPERS

Casanovas, 21 (cantonada a Sepúlveda)

Obert tota a nit

Cuplets PAPITU

Primera Serie

Preu: Un ral

LADILLAS (cabras)

exterminades en un minut amb

L'INSECTICIDA PARADELL

UNA pesseta frasc : Per correu 1'50 ptes.

Farmacia Paradell - Asalto, 28 (carrer Nou)

CICLES
PATINS
JERSEIS

SANROMA

PILOTES de FOOTBALL y TENNIS y tota classe d'articles de

SPORT MOTOCICLETES y SIDDE CARS SUN

A. SANROMA - Balmes, 62 - Teléfono 1445 - BARCELONA

CALEN-DARI PAPITU 1915

Preu: 1 pesseta

II CAVALLERS II

Per preservatius bons, barats i de les millors marques del país i estranger, dirigir-se a la més antiga i acreditada casa

Carrer Cardenal Casañas, núm. 4.-BA CELONA
LA FRANCESA

Marcelino Albiol

Fabricació de làmpares pel gas
i electricitat

Instal·lacions, reparacions

Lloguer i venda a plassos

PONENT, 42

La sarna que't neguiteja obligant-te a rascar,
la faries desaparèixer ràpidament amb el SUL-
FURETO CABALLERO (Assalt, 86.-Barcelona)

LES INJECCIONS I LAVATGES

en els fluxos recents, generalment ademés d'allargar la curació solen produir complicacions. El sàndalo i l'arbol esmortueixen al principi la malaltia, però tenen l'inconvenient de que en general no l'acaben, puix deixant de pendre'ls surt altra vegada el mal, lo que fa que novament se torni a pendre'ls matelxos arbol i sàndalo i s'esmortueix altra volta; se deixen de pendre i ve altra vegada i sempre aixis, no conseguint altra cosa que fatigar els ronyons, produint dolors mol forts. Amb les antigues especialitats Paradel·l res d'això succeeix, i en pocs dies i sense perill s'arriba a una absoluta curació, sense ulteriors conseqüències, gastant relativament poc, lo que està provat fins l'evidència per vintisis anys d'èxit.

a l'alcanç de totes les fortunes.

MALALTIES DE LA PELL : SIFILI : BLENORRAGIA : VENERI

MALALTIES ESPECIALS DE LES SENYORES

Rambla del Centre, 7, pral. (de 6 a 8)

RAIGS X : ELECTRICITAT : FOTOTERAPIA, etc.

606

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ: Pelayo, 38
Hores, de 10 a 1
PREU DE SUBSCRIPCIÓ
ESPANYA, trimestre Ptes. 2
ESTRANGER, » 3
Pago anticipat
Dels treballs publicats en son responsable
els seus autors.—No's retornen els originals.

DIETARIO DE LA GUERRA

Noticias fidedignas, verídicas, auténticas, ciertas, veraces y de buena fuente, enviadas directamente por nuestro grandioso e incommensurable corresponsal señor Buendía y Gassol, miembro de la atracción de forasteros.)

NOTA.—Como hay quien ha hecho correr que este dietario era una bola más grande que la del escaparate de la calle de Pelayo, en nuestra Redacción tenemos expuestos, de 11 a 12 de la noche, cada último de mes, las cartas, telegramas, telefonemas y demás. ¡Qué se han creído!

Jueves, 28.—Me parece que entre los alemanes, si no me fusilan, sabré un grapado de cosas. Me tienen encerrado en una tienda de campaña. Por lo visto, mi destino es estar en una tienda. El centinela, que con el arma en la mano me vigila, me dice que a Nasi le han escorcollado, encontrándole un papel comprometedor. No caigo en qué puede ser. Para almorzar me dan, como aquel que se desdinerá, una salchicha. ¡Si supierais las ganas que tengo de comer monjitas con lomito! Pregunto a mi vigilante si ha leído «La Bien plantada», y me dice cebolla en alemán. Ya ven si están enderrerridos. Como no sé en qué matar la estona, me acuesto.

Viernes, 29.—A ojos clucos y a las palpietas me han llevado ante un señor malcarado y feo como La-sarte, que a la cuenta es algo gordo. Me ha preguntado, después de mirarme como mira aquel cómico que se dice Rojas, qué caray hacía en la línea de fuego no siendo ruso. «Es mi sino», le he dicho. «Si no hablas claro, te harás la astilla», me replica. «Soy del PAPITU, mal me está el decirlo.» Me han pedido como prueba que les dijese un chiste y me he tenido que empescar algo. Les he dicho: «¿A ver si caen en qué se parece Alemania a mi timbre?... En que Rhin!!!» Me han dado un atún que aun me duele la espinada. No les ha hecho gracia.

Sábado, 30.—Casi todos los alemanes que valen un poco son parientes de Bon el dibujante. Todos son von fulano, von sutano. El que me juzgó se llama von Alhem Pheta. Tengo más canguelo que Miliano y no daría por mi piel lo que vale una obra de Franqueza. ¿Qué me harán? He pescado un diario y me entero de que Pich es alcalde por unos días. Los diarios volverán a parecer un anuncio de las píldoras Pich. También sé que Mestres ha cargado con el Liceo. Este se salva, porque un Mes-tres... igual a cuatro. Dicen que Nasi está gemegando creyendo que lo pelan. ¡Qué poca leche tenemos!

Domingo, 31.—Aquel oficial que hace cara de tres dioses y que no se empasa que sea del PAPITU ha venido a verme y me ha dicho que si no le hago reír me fusila. ¡Es todo un caso! Le he dicho aquello de que a las ostras en francés se les llama «cuatro» (porque «hu-i-

tres» cuatro), y nada. Como si viese llover. Le he dicho aquello otro de: ¿En qué se parecen un alemán, un caballo, un hombre a quien le haya hecho mal el almuerzo y su padre? (En que el alemán tiene casco; el caballo cascos, el del almuerzo, ¡c'asco!, y su padre ¡c'as-comido, hijo mío!) y no ha reído. Viéndome perdido, le he recitado un glosario de Xenius y ¡hijitos! por poco se rompe. «Ahora te conejo—me ha dicho.—Esto sólo lo pueden escribir los del PAPITU.» Ya ven si badan los alemanes.

Lunes, 1.—En un tren lleno de tarados, nos vamos a Berlín Nasi y yo. Nasi no ha pasado tantos apuros para salvar el remate de la persona. Para hacerlos reír les ha dicho que Pich era elocuente y Muntañola sabio. Yo no habría caído en eso. Antes de que tocaran el pito he conversado con un alemán trempado, y he sabido que el káiser no sabe kaiser ya; que los rusos son una masa grande, pero ahora como ahora reciben; que los turcos son unos torrados y los austriacos algo así como los nacionalistas de la guerra. En fin, que si no se vuelve la tortilla tanto pueden ganar como perder. Como verán, estas declaraciones valen la pena.

Martes, 2.—Este tren no se mata y vamos a 14 kilómetros por hora. La hago petar con un compañero de vagón que ha estado en Sardaña y es socio de la Geografía Comercial. Me dice que está encantado de Barcelona. «No sé pas qué hi vé», le hago yo. «Aquella Rambla, aquel Parque, aquel monumento a Pitarra, aquella casa de Milá, aquel...» No sé, pero me parece que se me rifa. No le hago unos morros nuevos porque estoy en minoría y me tocaría el recibir. Nasi Ronca.

Miércoles, 3.—Ya estoy en Berlín. En cuanto he oído gritar «¡Berlín, un minuto!» he saltado al andén para estirar las piernas. Un policía con más bigotes que el pianista del Cataluña, me pide el pasaporte. Le enseño una papeleta de empeño de aquel reloj de plata que yo tenía cuando la habillaba y queda convencido. Por si acaso, ya tenía un chiste a punto. ¿En qué se parece Alemania a *La Tribuna*? En que tienen marcos... Jesús Bertrán. Busco dispa y me alojo con Nasi, que está esverado, en una fonda de seises, con pan dos días a la semana. Hay unas criadas muy cargadas de pecho. Tendré que vigilar a Nasi.

En una tenda de mercería

Un dependent molt esquilat està tot atrafegat despatxant a unes senyores molt impertinentes.

Una noia, que fa molta estona que s'espera i que fa de mainadera, impacientant-se, diu al dependent amb molta ingenuïtat:

—Cuiti, afanyi's, despatxi'm, que a les nou he d'anar a tenir una criatura.

PARODIA DE CONAN DOYLE

L'home de l'orella de cera

Quan vaig entrar en el despatx de mon gran amic Sherlock Holmes, el vaig trobar sol i sentat al cantó del foc. Llegia el *The Camamberg Cameleng*, son diari preferit.

—Ah, vostè per aquí, amic Watson!—me digué allargant-me la mà.

Tot just acabava de dir aquestes immortals paraules, quan un criat ens va advertir que en el rebedor de la casa s'hi trobava un home que volia parlar amb el senyor Sherlock Holmes.

Alguns segons després va entrar un home moreno, que aparentava tenir una trentena d'anys. Tot seguit va començar a parlar:

—Sóc fill del comtat de Rosbeeff (part Nord d'Anglaterra), i fa molts anys que vaig tenir el valor de casar-me i de venir a viure a Londres. Una nit, era la una, la meua dona va desaparèixer. Com? No ho sé.

—Ni, nosaltres tampoc —respongué Holmes, qui sempre'n tenia una per dir.

—He donat part a la policia—continuà el desconegut,—i m'han dit que si la he perduda blanca que la busqui negre.

—Què't falta, Maria?
—La peça pel davant.

El foraster va aixugar una llàgrima i amb els dits la va llançar a terra.

—No teniu cap indicati?—preguntà el detective.

—Cap, a no ésser que'l goç de l'adroguer des de que ella va desaparèixer no va parar d'udolar en tota la nit.

El desconegut va deixar la seva targeta i va prometre que tornaria.

Quan el foraster se'n va anar, l'Holmes me digué:

—Aquest senyor que se'n es anat, podeu tenir per segur que mai menja panses; que s'ha casat amb dona magre; que ha passat per venir aquí pel carrer Brutton Street i que després ha agafat un pessetero. Ademés, estic ben segur que parla una mica el xino i que és aficionat a tirar el blanc amb pistola.

—*Regood!*—vaig dir (1).

—La cosa és ben senzilla—afegí Holmes:—fixeu-se que en la cadena del rellotge porta penjat un Confuci, lo que vol dir que ha estat molt temps a Xina. Per lo tant, parla el xino. El seu dit índex es tant llarg com el dels tiradors de pistola. Ademés, sembla dispèptic, doncs rota amb facilitat i perdoneu l'expressió. Per lo tant, no menja panses, que fan àcid. S'ha casat amb dona magre, perquè ell és gros. Ha passat per Brutton Street, perquè'l seu abric va esquitxat del fang d'aquell carrer, que té un color especial, sols confondible amb el que's fa a la Rambla de Barcelona en dia de pluja. I finalment, ha agafat un pessetero per a venir aquí, per la raó de que les seves sabates eren solament mig molles.

Desseguit se va aixecar i amb un vidre multiplicador va examinar la pols de l'alfombra.

—Anem—digué.

Vàrem sortir vers el carrer on vivia el droguer. En quant ens apropàrem, el goç començà a udolar. Sherlock Holmes restà silenciós per espai de set hores i mitja. Després, digué:

—L'assassí de la dona és el propi marit. Ademés, no vos heu fixat en que'l marit porta una orella de cera? Recordeu-vos que quan era al despatx, era col·locat al cantó de la làmpara. La claror m'ha fet veure que l'orella era transparenta. Ademés, amb la calor que fa en el meu despatx, l'orella s'ha fos una mica. Han caigut dugues gotes de cera a terra. Són les que jo he examinat amb el vidre multiplicador. Ademés, l'assassí no és moreno, sinó ros. Va tenyit.

—Oh!—vaig fer.

—Per aquesta raó, no fa més que udolar el goç del droguer. Es un goç que no pot sofrir una tintura mal feta i una falsificació química. Ademés, l'assassí ha transportat ell mateix el cadavre de la dona. He observat que té l'anca esquerra inflada. Després ha

(1) *Regood*, en anglès, vol dir Rediós en aragonès

descuartitzat a la morta i l'ha enterrada en el fons del Tàmesis.

—I la prova n'es?...

—Que avui els diaris se queixen de que'l peix del nostre riu és tant pudent, que no direm que fos precisament un peix que's portés l'oli. Ara donaré ordres per a que detinguin al culpable.

I amb cap més prova, va ésser descobert aquell crim misteriós. Ja a casa seva, digué l'Holmes:

—Amic Watson, «este mundo es un fandango y dime con quien andas y te diré qué hora es».

Xafarderies

Aquell policia que tant ha fet parlar pel seu castellà característic ha deixat l'ofici i ha plantat agència. Es allò que diu ell: «Hay montado esta fassina...» quan explica el negoci. El dia de la inauguració del local deia l'ex policia:

—Ara aniré a París i a Londres per a conèixer als millors policies i posar-me en relació amb ells. Veuré an en Lepine, an en Goron...

—I amb en Sherlock Holmes?—preguntà fent brometa un periodista.

—I també amb en Sherlock Holmes. Ja he dit que a lo millor de l'ofici...—respongué en Tressols seriament.

* *

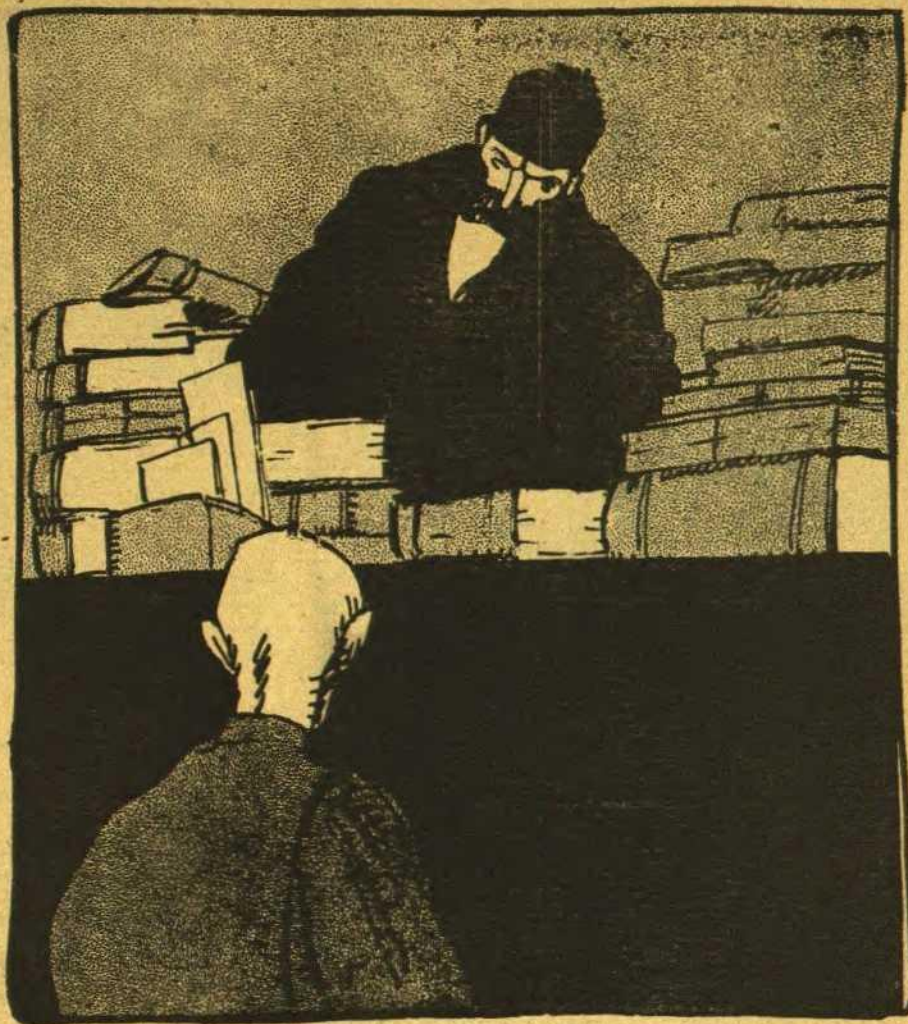
L'Ibàñez, aquell ex mímec del Doré, amb això de redactar anuncis ha arribat a fer la pols al mateix Gil, que ja és tot lo que's pot dir.

Vegi's lo que deia l'altre dia.

«A pesar del gran éxito que recibía diariamente el gran artista *Toreski*, ha tenido que dejar de actuar por encontrarse gravemente enfermo de una pulmonía.»

Hi ha pulmonies ben desconsiderades.

* *

—I per què la portava la pistola i les dues bales?
—Per fer l'home.

En una societat catòlica de Gracia, quin nom callo per no fer-l'hi el reclam, l'altre dia varen representar, sense dones, «per supuesto»... a què no ho endevinen?

Doncs «La Dama de las Camelias».

Si la repeteixen, prometo no faltar-hi.

* *

Un retall de «La Tribuna». Parla de les víctimes de les bombes dels zeppelins, i diu: «...entre ellas, un hombre resultó con la cabeza arrancada del cuerpo, y un considerable número de vidrios rotos.»

Devia gastar ulleres.

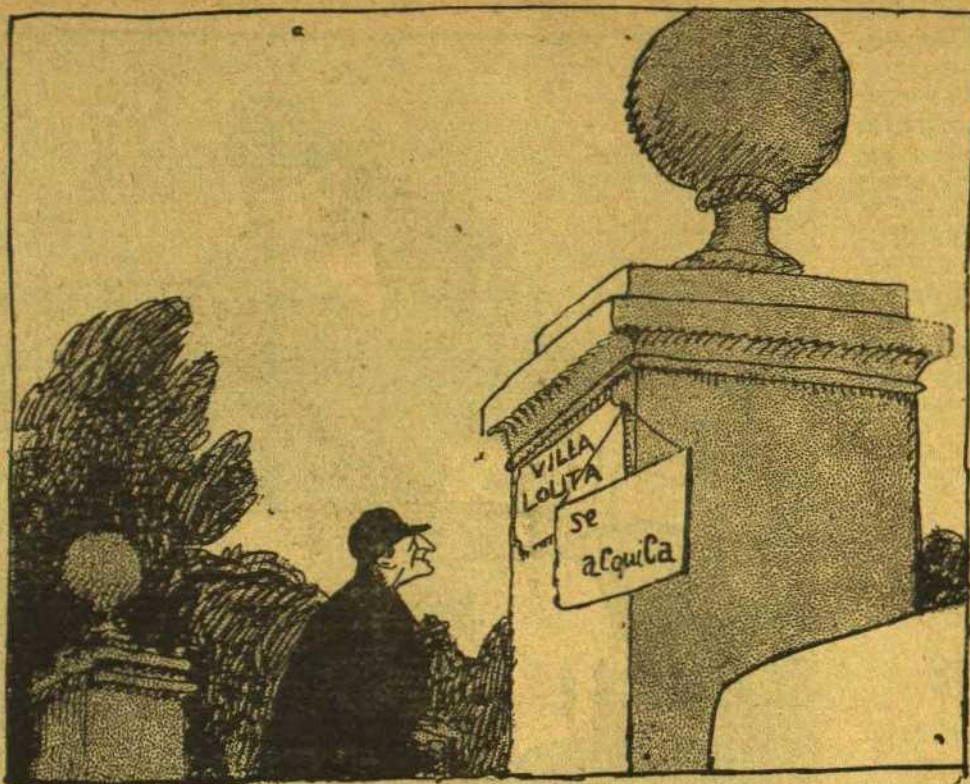
* *

ACONTEIXEMENT PAPITESC

Segueixen els treballs per a la publicació de l'immortal obra, joia del teatre català

DON JAUME EL CONQUERIDOR

Única en son genre

—El bosquet del davant m'agrada, però el darrera no'm resulta perquè hi ha masses veïns que hi donen.

En Carner se'n torna sicalíptic. Si se'n volen convèncer, llegeixin el «rim de l'hora» que duia «La Veu» l'altre dia:

«Els dos amants—la nit
és lleu—s'han adormit.
I aixeca el deu Infant un llum, i els veu formosos.
Té dos presents l'Amor dintre la mà confosos.
¿Per qui serà el Dolor, per qui serà l'Oblit?»

Això de l'Amor amb dos presents dintre la mà, és un quadro encisador. No'ls sembla?

Ahir va ésser la tan nomenada diada de la Candelera; festa de totes les candeles que ploren i que no ploren. El currido de marca te senyalat aquest dia tant papitesc, perquè durant les vintiquatre horetes se sent barò-metre. Tot bon currido sab que si la Candelera plora el fret és fòra i si la Candelera riu el fret és viu. Lo que passa en aquesta qüestió meteorològica és que per a uns curridos plora i pels altres riu. Nosaltres, des

d'aquestes columnes em un pregón i sentidíssim sa'm an els que la cançó ra els plora i una felicit entusiasta an els que te la sort de que encara rigui i de que sigui present el riure de la seva delera indici de que fer més fret quan sen que lo natural seria lo trari.

En Vidalet—successor de Cañadó, successor de Agemma, successor de... et ha donat el primer bo l'«Espanyol». Aca bad festa, les cases d'emper com a can Prim, Verd Masquefa i demés, v omplir-se de dalt a b Diu que fins en alguna da varen dormir tres e mateix llit (*Ménage à tro*). A can Masquefa fins hi vfa parelles a la galeria can Prim, uns senyors nyores varen consolar-se jeure a dalt dels terra

quins terrats que devien deixar!—En Vidalet pot e content de l'èxit obtingut. Hi havia gent de tota la ciutat constituïda. El poble baix, la classe que ja no és tant, la que està una mica més endalt, la tant no nada i soferta classe mitja que també's diverteix tant en tant, la que puja a sobre de la mitja, la ja'n podem dir alta i la que està al punt de dalt; se tot la que està al punt de dalt hi era en represent escullidíssima. Hi havia comissions d'artistes masc femelles—aquí amb la particularitat de que les felles són les que canten, al revés dels aucells.—En Rñol, al qual això de les bodes de plata es veu que rejoyenit; la Caridad Delmonte, l'Elena Jordi, que té bé canta—quan juga al tuti i en el «Bobinette»;—la lia Gómez que ja no canta, les Mari-Marina, la Saló—Salomé Codorniu—i moltes altres *cuyos nombres se prolijo enumerar*. En el ram de la política el senyor rial, que, com més va, més *tunela* se'n torna; l'Ul l'altre Ulled i segurament l'altre... I de l'element cu do en Paco González (a) Tomàquet, fabricant de c lles, que «l'estimem més que si l'haguéssim parit»; Mistosa, en Jaume Borràs agent de duanes, amb a de contrabando; en Frederic Ribas, sombreroer, que en el ball se dedica a fer berrets; el poeta de la Pot ferrisa Juan Misterio que també fa berrets—ah, dol —i en Jandru Soler. També vàrem veure a la Ter Pérez, aquella noia guapa que no sé quins *llos* es po però que sempre està molt ocupada a càla Montsen Va guanyar un premi.

Aquest ball podria molt ben nomenar-se de Víctor, perquè en ell en Vidalet, l'amor barcelo l'alegria de la joventut—això sembla el títol d'una

cietat de Sant Martí,—poden ben cantar victòria.

* * *

El déu Momo, que ve a ésser com el déu de vago, perquè després de les seves festes a un no li queden ganes de res, triomfa en tots els Music-halls.

A l'«Arnau» les mateixes xicotes, els mateixos cuplets, però una alegria cada dia més *abracadabrant*. Cada ball que espaterra. Les botelles de xampanya esclaten com les granades en els camps de batalla, i per acabar de fer més dramàtica la composició, direm que de tant en tant se sent a la Lluïseta Vila que canta el cuplet melo-tràgic de'n «Juan Español».

I al «Royal-Concert» les 47 *bellezas artísticas*, sense contar al Trio Max, que són tres *bellezas max*, arman cada *jollin* carnavalesc que *tremola* el misteri—aquesta frase és traducció literal.—El senyor Pepet, amoïnàt pel moviment que s'origina de vegades també es disfressa de mala persona, però tothom el coneix desseguida. Aquest déu Momo ens farà tornar bojos a tots. El déu que l'ha fet!... 'Quin ximple!

La parada de la viuda

EN un poble molt papitesc hi havia una hermosa viuda que va obrir una parada o parador o hostal o fonda o diguin-li com vulguin. La viuda, al perdre al marit havia perdut tots els recursos i va voler guanyar-se la vida com pertoca a una dona que tingui els seus bons quatre quartos i cap diner.

A la porta de l'hostal hi va posar un cartell que deia:

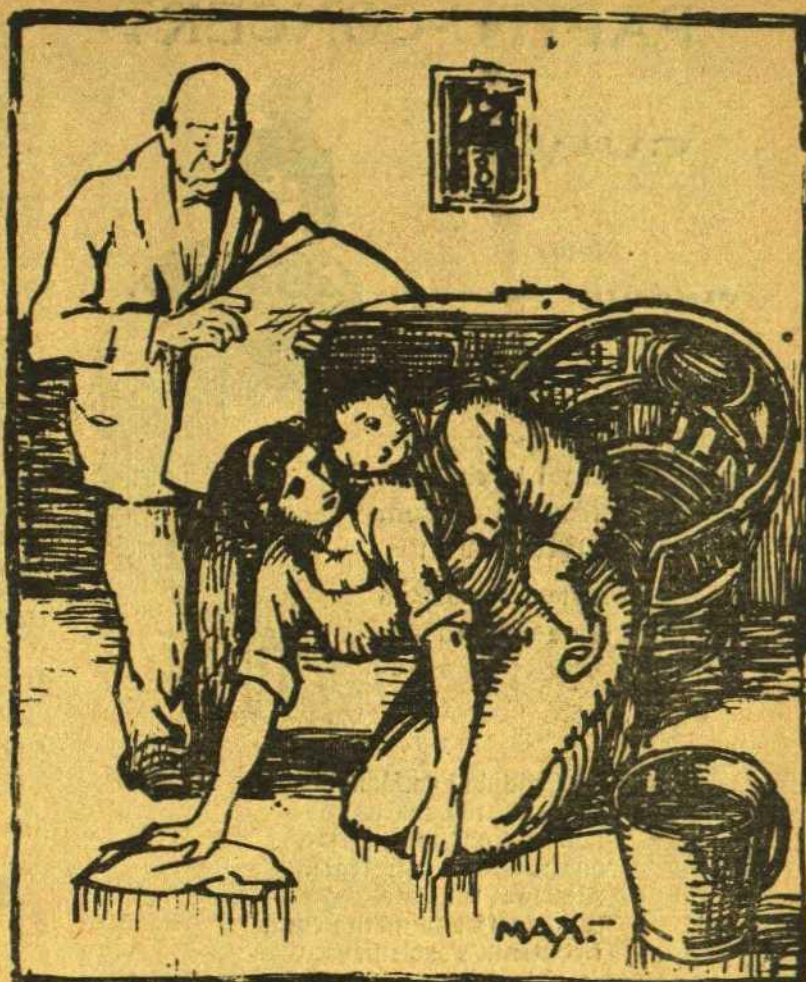
«Parada de la viuda de Cassimiro.»

El poble, que com hem dit és altament papitesc, desseguida li va treure una bonica copla, que segons tenim entès fou cantada pels carrers amb musica de «El Amor Ciego», i deia aixís:

Una viuda d'aquest poble
una parada posà
amb un lletrero a la porta
que ho anava pregonant.
Mes vetaquí que'l lletrero
semblava volia dir
que en lloc d'eugues i someres...

—Què?

La viuda parava allí.

—Fuig d'aquí, dolent.
—No'm mouré fins que'm baixin.

Llibres rebuts

ON Emili Soler Monés ens envia les seves obres *Ultra-tomba* i *Leonela*.

La primera és filosofia i en ella el seu autor hi desenrotlla un treball filosòfic de primera classe basat en l'esperitisme, que l'autor califica d'*únic* sistema científic. Després d'una sola llegida no podem dir si la cosa conclou o no conclou definitivament. Direm sols que'ns ha admirat molt el treball del senyor Soler Monés.

Leonela és una novela escrita en un estil molt propi, corrent i natural, plena de reflexions filosòfiques i de sortides impensades. No's tracta de literatura papitesc, però sí de literatura amena i entretinguda. Felicitem a l'autor.

Els últims arribats

—Quina és la carn més innocent?
—El filet.

PAPITU-CONCERT

CUPLET

Musica de
«Manolo, Manolo»

(Més popular que Muley Hafid, i que és capaç de fer caure la baba i la chilaba a moros i cristians de Llevant, de Ponent i de l'entremig.)

Nota.—Aquest Manolo no té res que veure amb en Folch i Torres.

La Càndida i en Manolo
al bosc varen anà un dia
i ell va trobà una cigala
que cantant s'entretenia.
Àleshores la xicota
la va agafà amb molta cura,
i contenta s'exclamava,
acariciant-la amb dolçura:

Cigala, cigala,
amb la cigala'm consolo;
cigala, cigala,
la cigala de'n Manolo
quina veu té més hermosa
i dolça quan canta un solo;
cigala, cigala,
la cigala de'n Manolo.

* *

A l'anà al llit cada vespre
penso en aquella diada
que una cigala preciosa
vam trobà a la Font Trobada.
Quina treballa més bella
que'm treballa molt be el quènto,
i quan sento la cigala
molt endintre me la sento.

Cigala, cigala,
amb la cigala'm consolo;
cigala, cigala,
la cigala de'n Manolo
quina veu té més hermosa
i dolça quan canta un solo;
cigala, cigala,
la cigala de'n Manolo.

Des del Tibidabo

'hi contempla un gran panorama i to
els terrats de Barcelona; además hi
una magnífica exposició de fotograf
i una pila de màquines per a treure
diners de la butxaca amb màquina
rant-hi deu cèntims, que si són falsos no s'admeten.

En aquelles màquines tant tentadores que serve
xen per a gravar el nom de relleu en una placa d'al
mini, una xamosa senyoreta hi va tirar els deu cè
tims i hi va gravar el seu hermosíssim nom: se de
Mercedes.

Al moment d'estirar perquè sortís la placa, qui
fou la seva sorpresa al veure que abans del seu no
deia aquestes misterioses paraules, que'ls nostres lle
dors i llegidores entendran desseguida: «Quins c... ta
grossos! Mercedes.»

L'estupefacció fou tant general entre'ls concorren
com la protesta, i també la broina que uns quants
varen fer no va ser poca. Com hauràn suposat, se tra
tava d'algun barrilare que havia gravat aquelles mist
riosos paraules amb totes les lletres i no havia tallat
placa d'alumini, deixant que'l que li anés al darrera
trobes amb la broma.

CONCURS ORIGINAL de malediccions de gitano

Aquest Concurs, tant original, que obrim per a p
miar les malediccions més encertades, se titula de «
tano» perquè els *palets* són els que han creat veritabl
ment el gènere més *recargolat* i *reconsagrat* de maledi
cions, amb l'aggravant de que essent els amos de
bonaventura (i de la mala) també són els més indica
per a dar força i poder a la maledicció, que suposa,
el qui la profereix, un desig de que al maleit li succeei
lo que se li diu, com per exemple quan diuen:

—Mal garranyic garranyac te facin els óssos,
petits i els grossos.

—Males mengues te trajalin!

—María Santíssima te castigui i te faci assentar
barres en dia de convit.

—Permeti Déu que quan estiguis assedegat te
cin glopear manadets d'espart axarrait.

—Així els escursons te piquin les nines dels ulls i
moneda se't torni argent-viu a la butxaca.

—Aixís te dessin per allà on etc.

Fins el dia 28 del corrent s'admeten en aquesta
dacció, pe'l Concurs que anunciem, tota mena de m
lediccions, mentres siguin xocantes, propies per a
publicació i facin riure, poguent optar els seus auto
als 3 petits premis següents:

1.er 3 duros.

2.^{on} 10 pessetes.

3.er Un any de subscripció franca al PAPITU.

I ara, a espavilar-se toquen!

—Sabs, Magí, que se't veu molt el bultu?
—Es el caixal de baix.

CARNET DEL PAPITU

Barcelona actualment és escenari de la conflagració carnavalesca i els decidits exèrcits de la gresca s'estàn armant d'un modo extraordinari, que armen gresca vull dir casi a diari. L'element barrilaire lluita amb sanya pels balls de Carnaval i en Bastida, en Tolosa i en Vidal

són els que dirigeixen la campanya del Carnaval actual. Són els generalíssims de la guerra que'ls grans calaverons empedernits a les moces alegres de la terra han declarat ja fa unes quantes nits. Al «Circo», a l'Iris Park i a l'«Espanyol», lluiten desesperats tots a la una com un home sol, perquè són una mena d'aliats contra l'imperialisme *femenil* que volen derrotat i trencar-li el fil de la llur existencia, puix acaba de l'home la paciència i li dona ma's tragos el tirànic domini dels enagos. Se lluita còs a còs, i les trinxeres defensa l'enemic amb gran bravura i alguns bèlics guerrers qu' rē'ls detura empaïten, sabre en mà, a les cantineres i a moltes les enfilen pels darreres en la seva guerrera calentura. Mes d'un *calaverón* se sent vandàlic i mai ne manca algú que's senti *gàlic*. L'exèrcit de curridos i arrambaires trenca files amb ferma valentia perquè els fils passen alts i van pels aires, igual que'ls fils elèctrics del tramvia. Al patriòtic sò de les guerreres trompes i dels fogosos clarinets invadeixen els mascles les fronteres cercant les carreteres i els camins més estrets. El foc és imponent, i la sang corre com *regla* de la lluita encarnitzada; hi ha baixes de vritat, i algú s'amorra al forat d'un canó si massa bada. En fi, d'aquesta guerra divertida, potser que entre els exèrcits aliats

uns se trobin *liats* a la sortida, els altres presoners d'una querida i molts per *in eternum* esguerrats.

..

A l'«Espanyol» han estrenat

un vodevil d'un celebrat autor genial que no es *mussol*, sinó un *aucell* més afamat. Si a Catalunya els escriptòs van pel camí tant escabros del vodevil verd i lleugè, veurem algú cas molt graciós que'ns farà riure a *tutti ple*.

Tal volta en Gual, d'una tragedia de l'Esquil amb el seu suc intel·lectual ne treurà un dia un vodevil fenomenal.

L'Ignaci Iglesias ens farà el vodevil republicà i societari per l'obrer; en Guimerà

en vodevil convertirà el seu famós «Mestre Olaguera», i farà en Viure, ja està vist, el vodevil místic i trist. Per fi, el PAPITU, que és tant gran, també farà, sentint-se autor, el vodevil guerré i galant «Don Jaume lo Conqueridor».

..

Els venedors d'un mercat a l'A calde han denunciat, que hi ha cert bacallaré que ademés de peix salat despatxa peix fresc també. I perquè la comissió denunciadora's consoli

l'alcalde, amb molta raó, haurà dit que aquell senyó es un peix que's porta l'oli.

Jo també estic decidit a dir que hi ha més d'un cau en el carrer de Sant Pau que despatxa cada nit pesca salada i peix blau... i a vegades peix podrit.

..

De l'«Arnau» no coneixeu el *foyer* encisadò? Sentireu gran emoció si algú dia el visiteu. Està tant ben adornat sempre que hi fan ball de gala, que sembla talment la sala dels Jocs Florals de Mongat.

Les cocots de més requesta formen la cort de l'amor, i són les dames d'honor (I) de la Reina de la Festa. I quan un professional treballa una cupletista, se presenta la florista amb una *flor natural*. Ell se desfa d'una *endola*, entre flor i la propina; la *ninfa* pren l'*englantina* i el corrido la *viola* (III). Com que l'entrada al local es gratis, hi ha algú pavero que sovint fa de *florero* i no's despren ni d'un ral. En canvi, els *trasnotxadors* que hi reventen les pessetes són els veritables *poetes* dels plaers ubriagadors. Poetes de l'arrambada que enlairen la *fè* i l'amor, trovadors del bon humor que canten la gran quedada, cançó que apaga la set luxuriosa en les nits belles, (la *patria* la canten elles amb els *bistecs* de filet). I els poetes del plaer que en el *foyer* a les Venus paguen tres sopsos al *menús*, són *Mestres en Gay foyer*.

TEATRES

ESPANYOL.—Amb el passe que hem rebut encara varem ser a temps d'anar a veure *Bobinelle*, que és un magnífic vodevil carregat de xistos papitescos com aquell d'aquella senyora francesa que entrega el *F ga-ro* a aquell senyor que troba en el tren, i per cert que'l xisto a que dona ocasió aquest *encuentro* d'un senyor i una senyora en un tren és molt bonic, perquè l'autor de l'obra, amb molt bon acert, ne diu «Accions de ferrocarril», de manera que'ls nostres corridos quan facin una conquesta en un vagó, poden dir que han adquirit una acció de ferrocarril, que, com totes les accions, tenen pujades i baixades.

El clou de la temporada de grans èxits que ha assolit la companyia catalana de l'*Espanyol*, és sens dubte l'obra del senyor Perecamps titulada «El senyor Josep falta a la dona». En aquell preciós i delicat diàleg s'hi endevina la ploma d'un gran i poderós escriptor que, o s'amaga sota el pseudònim de Perecamps o és el veritable autor de la marxa de'n Pere-Camps que s'havia tocat per tot arreu.

«El senyor Josep falta a la dona» és un sàinet que per sí sol val tot un teatre, i encara que l'obra, segons diuen els cartells, estigui inspirada en una producció francesa, és catalana i ben catalana. Allí hi ha la sal i la gràcia papitescas *a lo vivo*, sense trampa ni cartón, i distribuïda amb un talent digne de l'escriptor que'ns ve a la punta de la ploma, i que si és veritat que sigui el que'ns pensem demostra que el gènere PAPITU s'ha imposat a les més meravelloses plomes. Només falta que l'Àngel del teatre català s'hi llensi, i el teatre de la nostra terra haurà trobat el gènere que agrada el públic.

L'interpretació de «El senyor Josep falta a la dona» és admirable i prova lo molt que podrien fer els nostres actors en aquest gènere.

Nota. Abans d'entrar el número en màquina rebem l'agradable nova de que l'Àngel Guimerà, el venerable patriarca de la nostra escena, medita una obra de caràcter sicalíptic. No hem pogut comprovar la notícia a la font, però procurarem esbrinar lo que hi hagi de veritat en la *brama* que corra. Això coincideix amb lo que diem en la crítica de l'admirable obra del senyor Perecamps.

LICEU.—Canvi de decoració. *Il tenore signor Volpini* se'n va pel foro, *fa mutis* i surten els *Mestres*. Els *Mestres Cantors*? No. Els *Mestres de musica*? Tampoc. Surt el senyor *Mestres* a dar deu funcions. La primera funció que dona se'n va de *Morro*, perquè surt un simpàtic cantador que's diu *Morro*. La senyoreta *Supervia* llueix la correcció de sempre. El mestre *Guarnieri* que ha anat i vingut d'Itàlia a menjar un plat de macarrons a l'italiana per agafar força dirigeix l'orquestra com en temps de'n *Volpini*. És lo que deia un senyor castellà amic nostre que era al Liceo: Señores: aquí no ha pasado nada, todo está igual. Los mismos propietarios con los mismos empresarios.

L'obra representada és la de sempre *Sansó i Dalila*. Dalila descobreix que la força del seu aïmat *Samsó* li va de la cabellera i mentres dorm li talla, però li torna a creixer i en *Samsó* comprenent que al teatre del Liceu no s'hi pot fer res que valgui la pena, s'agafa a la columna principal i ho fa... tot a terra. Desgràcies, corre-dices, crits i algú que aprofitant l'ocasió s'aprofita.

SPORTS

Un dubte

Jo, senyors, tinc un dubte. Això de tenir un dubte no és cap estranyesa, doncs no crec que ningú, sigui qui sigui i com sigui, hagi deixat de tenir-ne algun cop a la vida. Hi ha *referee* que quan té un dubte toca of-side; hi ha davanter que dubtant si ha de passar-la a dreta o a esquerra es decideix a pifiar-la; hi ha atleta que encara no s'ha decidit per la boxa o el futbol; hi ha plumífero que encara no ha triat entre ser «barcelonista» o «espanyista»; en fi, que en aquest món, el dubtar és cosa més corrent que veure partits neules.

Jo tenia un amic que dubtant «sobres» quin era el millor entreteniment de la vida va acabar fent coses lletges. El meu cas no és aquest, per ara, mes com que això demostra les tristes conseqüències que pot dur un dubte mal paït, els hi exposaré, perquè vostès, si són servits, me treguin del compromís en que'm trobo.

El meu dubte neix d'haver vist jugar l'altre dia al team dels bons amb un team de calderilla que va semblar plata de llei i sense full. Després d'haver vist an aquella tendre jovenalla posar a rotllo el saber i la musculatura de lo bo i millor de cada família, vaig fer-me una pregunta quina resposta no trobo, i això que la busco com en Puntas l'ocasió de jugar.

—Tots son bons, o tots son dolents...?

El senyor Sistacs, aquell senyor del dòmino, no's cansa de dir-m'ho.

—Creu-me, noi. Ja no n'hi ha de jugadors. Tot son mitjanfes de lo més mitjanet que corria abans. Pretensions i res més. Ja ho veus! Una colla de marrecs, de tercers teams, els fan corre. Desenganya't: hi ha crisis. Aquell Morris! Aquell Gass! Aquell Girvan!...

En canvi, un xicot de Sabadell que vé cada dissabte a fer fisiologia amb una francesa de Port-Vendres que treballa a l'«Unió», ens deia amb entusiasme:

—Avui tots en saben. Si tornessin els vells, els del temps de'n Puntas, se'n farien l'estella. Els de segona juguen tant com els de primera, i és cosa més difícil que combinar amb en Sagarra, el triar els onze millors...

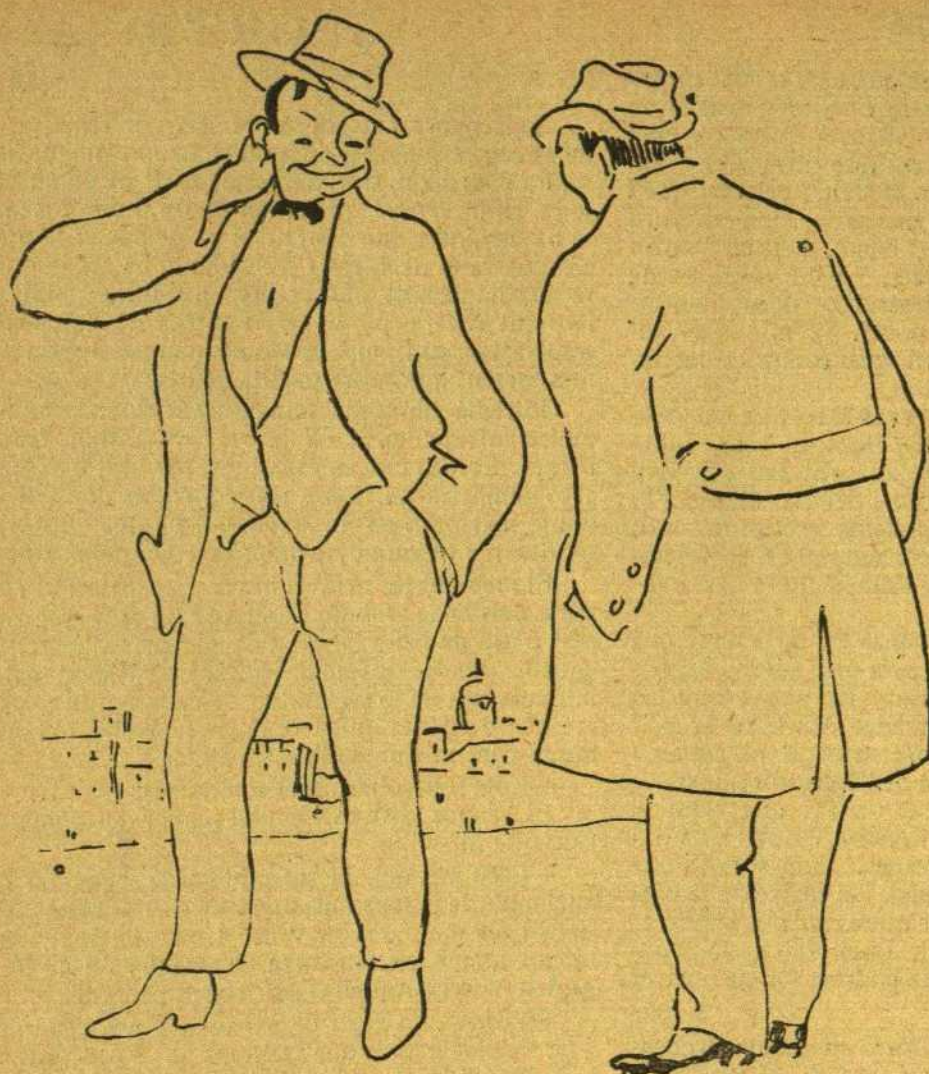
Qui té raó? Jo no puc dir-los-hi. És qüestió d'opinions. Lo únic que puc assegurar-los-hi és que lo de diumenge va resultar més com cal que lo de l'altre dia, que'm va costar un disgust amb el senyor Sistacs.

El veure an en Massana per terra cada 14 minuts; an en Gibert treballant com un negre treballador; an en Castella masegat; an en Monistrol buscant el seu puest sense trobar-lo; an en Tito i an en Pacan aborrint-se i an en Miñana fent d'eminència porteril, no és cosa que's veu cada dia. La estona vaig passar-la, val a dir-ho. Mes, jo'm faig la pregunta:

—Si demà el «Català» guanyés al «Barcelona», foren tots com el «Català» o com el «Barcelona»?

Es el meu dubte.

—Pel forat del pany ho vares veure?
—Era l'únic forat que estava destapat.

Motius dels gitanos de l'Empordà

Met, Menut, Mitja-ermilla, Boca-negra, Botifarra, Fadri, Garidetús, Negreti, Marianu, Xo, Xavó, el Gros, Cotxero, Titella, Pavana, Pixós, Babau, Boca, Nano, Llarg, Netus, Sort, Boquica, Rei, Liret, Lluert, Xicu, Cuques, Music, Tripita, Tomàtecs, Pixu, Marons, Anguila, Moro, Valent, Pata, Baretus, Peret de les Pu.es, Saleri, Lets, Tanu, Paquel, Lotus, Nanisu, Fonoll, Ull de Tomàtec, Platero, Querido, el Tòt, Mocós, Mascarat, Xino, Gravat, el Gari-cueta, López de Haro, Cabra, Pau-Gitano, Pixot, Panaut, Morrut, Pelat, Tonet de la Mosca, Lina, Petona, Bascarins, Tata, Patata, la Regina, Guinyap, Mitja-nit Pep Gitano, Gra d'Ordí, Sem-

NÚMERO VINENT

SORPRESA A L'ADMETLLA

(Provincia de Tarragona)

Amb motiu de la publicació dels bonics motius d'aquesta xamosa Vila

pre, Caça-merdes, At... A... Atx...
(com aquell qui estornuda).

Motius de "Croupiers" dels diferents cafès de Barcelona

La Boixa, Moreno, Conill, Fiera, Serafina, Xato, Palas, Ninus, Pinxet, Ninxi, Cabeça, Triper, Ganso, Palabras, Isberi, Bomba, Tumons, Cirera, Nandet, Titet, Papitu de Nas, Papitu de Gracia, Dèbil, Gitanet, Sabater, Rifenyó, Llarg, Joane de la Trotxa, Titiu, Titella, Negre Manobre, Cebetes, Estira-gecs, Jesús, Quelo, Nano-petit, Peja, Pironc

Un pagam

RA un senyor jove molt ric, propietari de quatre hermosos barcos mercants que feien el comerç amb tots els ports del món. Es deia Enric i va venir a Barcelona a passar

l'hivern, i en aquesta ciutat hi tenia una querida que era el *chic* de l'hermosura i de l'elegancia. Al cap de poc temps va tenir de vendre un barco pels gastos de la seva *Venus* després un altre, i els altres dos que li quedaven se n'hi varen anar fons per haver topat amb unes mines flotants, amb això de la guerra grapea.

La fulana, havent-se acabat els quartos, li va dir:—Mira, noi, m'ha sortit un senyor molt ric; de manera que quan se'n vagi posaré la tovallola al balcó i aleshores pujaràs tu.

L'Enric s'hi coformà (algún dia encara trobava el llit calent), mes un dia, una hora més tard que de costum encara no hi havia la tovallola al balcó i l'Enric com que tenia la clau, es decidí a pujar al pis, i a l'entrar al dormitori va veure al nou pagano amb una espelma a la mà com si busqués alguna cosa. L'Enric furios, preguntà:

—Què busqueu aquí?

—Un anell que se m'ha quedat en aquest forat i no trobo—contestà mig espantat.

I l'Enric li digué:

—Com voleu vos trovar-hi un anell, quan jo he perdut en aquest forat dos barcos i la meua fortuna i tant poc ho trobo?

Comble

—Quin és el comble d'un Banc?

—Instal·lar-se en el Passatge del «Crèdit».

Des-Comunals

Fossa comú, on hi regna
la veritable igualtat:
tant hi va el dinar de duro
com el cobert de tres rals.

Aquí descansa un dinar
que'm costà molts diners:
de menjar-me'l, cinc pessetes;
de treure'l, cinc centims.

Al veure que tanta gent
les parets sol embrutar,
pregunto si en aquest lloc
si ve a escriure o a c.g.r.

Entre dos amics

—Escolta, Joanet: vols entrar en una societat
que hem format?

—I com se titula?

—«La Bola negra.»

—Quants socis sôu?

—67, jo 68 i si tu vols faràs el 69.

—Doncs ja pots apuntar.

Quan de nit vaig a retiro,
al moment d'arribar a casa
me la trec d'allí on la porto
i començo per ficar-la
a un forat on entra justa
i quan és a dintre hi balla.

(Solució al número vinent.)

Solució del número passat:

ELS RAIMS

CASTELLANADES

Parlant de la guerra vàrem recullir aquestes tres
frases, que traduïdes al castellà són:

Hermano no bilo.

Daño y Nariç.

Y he tomado.

La traducció al núm. vinent.

Traducció del núm. passat:

Caca huevecitos y a vieja nariç.

7 CACAHUETS I AVELLANAS

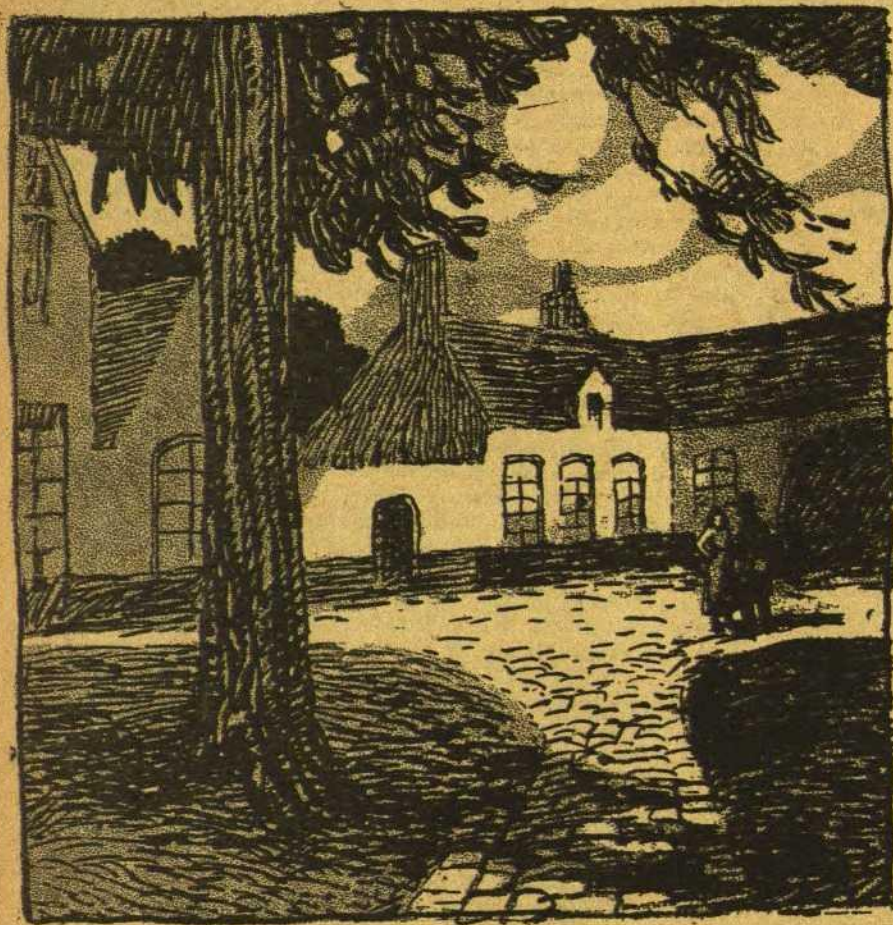
CORRESPONDENCIA

Frai Fonte: Es una idea magnífica que l'aprofitarem desseguida. Saludi als nostres amics de Sant Genís de Vilasar.—*En David de la colla dels Timits:* Li aprofitarem ambdues coses, perquè ambdues estan bé i agradaran als nostres aimats llegidors.—*Font i Plà:* Hi ha algunes idees aprofitables que seran explotades amb la deguda mida.—*S. D. Tomàs Costa de Marganell:* Rebut el seu enviament.—*Aristitilas:* Va al concurs de treballs medicinals, que son els bons que hi ha per la salut, quan la naturalesa acompanya.—*Janet:* Com tot lo que'ns envia vostè, està bé i és altament publicable, però si li hem de ser francs lo que hem rebut aquesta vegada semblaria un anunci o un reclam de lo que vostè toca en la seva poesia.—*Josep de Reus:* Bon diuix, però els xistos no tenen novitat. Vagi treballant i dibuixant, que sino te cap *encuantra* vostè ho farà bé.—*Mari o Nades:* Rebut els seus treballs. Ne treurem lo que podrem.—*Mari Concert:* També li aprofitarem lo que podrem.—*Li. T. Rada:* També, com els senyors precedents, li aprofitarem alguna coseta.—*Frai Geroni:* Està molt bé i com vostè recordarà si fa memoria ja's va publicar al mateix PAPITU, amb gran èxit.—*La colla del llanto:* Rebut els motius dels empleats de l'Energia Elèctrica, que seran publicats perquè els simpàtics empleats d'aquella simpàtica i benèfica entitat s'hi fumin un tip de riure.—*Juhanitu C.:* No està gens malament i li publicarem perquè el públic hi disfruti una estona.—*Els sarauistes:* Estimats i amables senyors. Rebuda la seva grata recomanant-nos l'article del distingit col·laborador del PAPITU senyor Janet, però per les raons que dem al contestar an aquest bon senyor ens hem d'aguantar les ganes que tenim de publicar-ho.—*Calet:* Les Des-comunals son de primera i sortiran; els «Històrics» també son magnífics però no sortiran perquè ja han sortit.—*Un music al:* Li publicarem amb totes les campanilles.—*Ton Tros:* Si mal no recordo ja's va publicar al PAPITU, sinó igual, per l'estil. Saludi als amics del Vendrell i digui'ls-hi que vinguin a passar uns quants dies aquí a Barcelona que anirem de barrila.—*Un Remendón:* Li aprofitarem l'idea de l'endevinalla per fer-ne un altre. Saludi als amics del Vendrell, com ja hem dit al senyor Ton Tros, que també és d'aquesta simpàtica població, semi-patria de l'Angel Català.—*Mari Concert:* Estimat Mari: Li aprofitarem lo que podrem.

—*Dr. Thico Lons:* Li arreglarem el cuento i suposem que vostè ne quedarà content malgrat ser un tio d'allonses.—*Vite Nadros:* Saludi a l'amic Nolo Aras. Lo que vostè ens envia serà publicat.—*Saleri II:* Li aprofitarem el quart i el quint. No hi ha cap quint dolent o com diuen els castellans: No hay quinto malo.—*M. Amador de P. Iris:* Rebut el seu treball dedicat al concurs de Metges. Va al concurs. Visquen els productes medicinals papitescos, que son els que curen ràpidament.—*Piscis:* Li publicarem tot, perquè tot està molt bé i ens ha fet riure bastant.—*S. D. F. Martín Estala:* Rebut el seu prospecte de l'obra de taquigrafia, que recomanem als amics que vulguin anar depressa.—*Sagerbat:* Rebut els seus nombrosos treballs. Els motius de Moyà, patria del tenor Vinyas, seran publicats i lo altre que'ns envia també, perquè hi ha coses molt caies.—*J. C. Guilera:* Rebut el seu epigrama, que per lo xistos serà publicat.—*Quimet Tranquil de la Bisbal:* El primer ja s'ha publicat, el segon li arreglarem i li farem sortir al carrer, es a dir, li direm: Surti al carrer.—*Cagador:* Tenim notícies de que'ls motius d'Agramunt han sigut un gran èxit, com ho són a tots els pobles dels altres que publiquem. Lo de la viuda ho comentarem.—*Un Fa-bat:* Està molt bé i es de primera. Pensem treure'n un gran partit.—*S. D. Carlos Guasch:* Hem rebut el seu ben escrit *Manifiesto a la afición y al público en general*, i l'hem llegit. Li donem tota la raó. Aquell comerçament es magnífic: *Torero desde mis primeros años. El porque vengo es la part més contundent.* Li desitgem molta suert.

—All! Si sapiguessis com me carreguen els homes!

— Vostè és pintor?
— Sí, maca!
— I també fa llepades?

Casa BASTIDA

18, Passeig de Gracia, 18.—BARCELONA

Durant la guerra europea la Casa Bastida estableix unes grans rebaixes de preus, en els quals se beneficiarà el 50 % en la sastreria nortamericana, amb el doble fi de facilitar al públic grans i oportunes aventatges i a l'ensem poder donar treball a nostres obrers. Trajos i abrics fets amb una perfecció compatible amb la millor de mida i amb tela de *grand chic*, estil anglès.

PREUS:

Els de 30 a 15; els de 40 a 20 y els de 50 a 25 pessetes

Impermeables anglesos des de 25 pessetes.—Gorres angleses des de 1'45.—Berrets anglesos des de 2'95.—Camises classe bona 3 per 5 pessetes.—Una dotzena de colls y punys per 5 pessetes.—Sabates forma americana a 12'95.—Guants anglesos a 0'95.—Trajos interiors des de 2'95.—Mitjons mitja dotzena 1'95.—Gemelos, agulles i corbates al preu que vulguin.—Ermilles fantasía des de 2'95.—Calçat de goma a 3'95 pessetes.

Hores de venda: de 9 a 7 1/2 tarde. - Variats obsequis al comprador segons sa compra.

SE PERFUMARA A QUI HO DEMANI

DR. SERRALLACH

Especialista en les malalties dels ronyons i de les vies urinaries
Pelayo, 40—De 12 a 2 i de 6 a 9. - Festius de 10 a 12

Consulta econòmica: De 7 a 9.—Jovellanos, 9

Dr. M. CAMPS

VIES URINARIES, SÍFILIS, MATRIU

Aplicació intravenosa del 606

TRACTAMENT ESPECIAL DE LA BLENORRAGIA

CONSULTA PARTICULAR: Ronda Universitat, 14, pral., 1.ª - De 3 a 5

CONSULTA ECONÓMICA: Fusteria, 2 y 4, 1.er - (Entre Plaça A. López, i Carrer Ample) de 12 a 1 i de 7 a 9 nit

TABARIN

PLAÇA LETAMENDI, 8 i 9. - Teléfono, 2950

Avui, Dimecres, debut de la **Bella Nena**, reina de l'hermosura y de l'alegría.

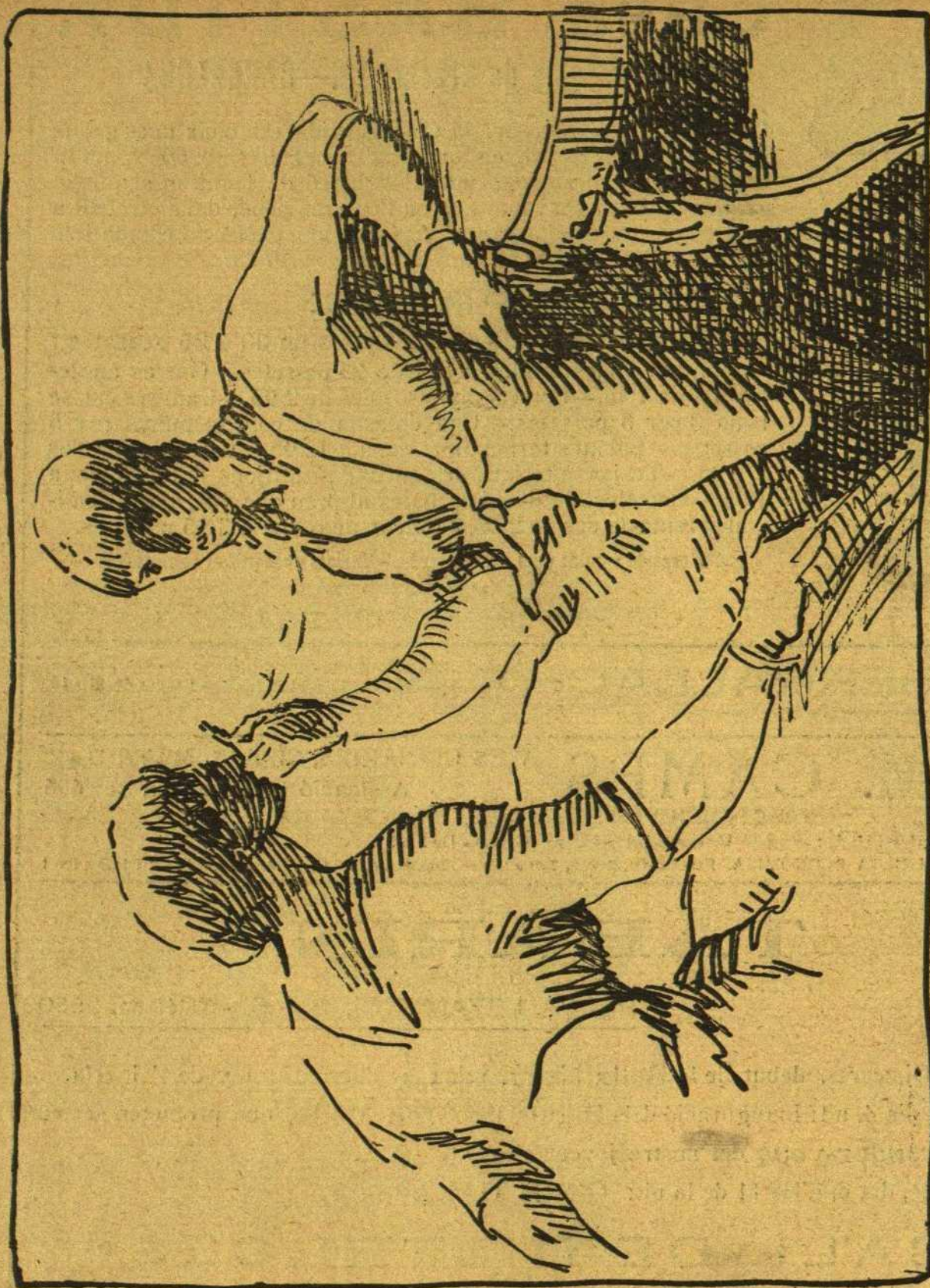
Dijous, dia 4, nit: Inauguració dels **Dijous de Gran Moda**, que prometen ser un veritable **rendez-vous** del nostre jovent elegant.

Dissabte, dia 6, a les 11 de la nit: **GRAN GALA**

BALL DE DISFRECES

Festa a l'estil del **BAL BULLIER DE PARIS**

El que no vagi el dissabte al **TABARIN** és que o no té gust o es vol morir aviat.

—Me sembla que la Fillomena va acasarada.
—Cal Lo que fa, és somniar truites.